

BP MARK A. PIVARUNAS CMRI

SEDEWAKANTYZM

KRAKÓW 2018

www.ultramontes.pl

SEDEWAKANTYZM

BP MARK A. PIVARUNAS CMRI

Sedewakantyzm jest stanowiskiem teologicznym tych tradycyjnych katolików, którzy przede wszystkim wierzą w papieństwo, nieomyślność papieską i prymat Biskupa Rzymskiego, a przy tym nie uznają Franciszka-Bergoglio jako prawowitego następcy Piotra w prymacie. Innymi słowy nie uznają Bergoglio za prawdziwego papieża.

Słowo sedewakantyzm składa się z dwóch łacińskich wyrazów, które razem oznaczają "stolica jest pusta" (*sede vacante*). Wbrew różnym argumentom podnoszonym przeciw temu stanowisku, iż bazuje ono na fałszywym oczekiwaniu, że papież nie może być zły albo że jest ono emocjonalną reakcją na problemy Kościoła, stanowisko sedewakantystyczne opiera się na katolickiej doktrynie nieomyślności i niezniszczalności Kościoła i na stanowisku teologicznym wielkiego doktora Kościoła św. Roberta Bellarmina.

Jako wprowadzenie do tego artykułu niechaj tradycyjny katolik zada sobie wpieryw pytanie dlaczego jest tradycyjnym katolikiem. Dlaczego nie uczęszcza na msze odprawiane według nowego porządku? Dlaczego odrzuca nauczanie II Soboru Watykańskiego o wolności religijnej i ekumenizmie? Dlaczego odrzuca nowy Kodeks Prawa Kanonicznego (z 1983 r.), według którego schizmatycy i heretycy mogą pod pewnymi warunkami bez wyrzeczenia się swoich błędów i bez wyznania Wiary Katolickiej, otrzymać od katolickiego kapłana sakrament pokuty, ostatniego namaszczenia i św. Eucharystii.

Jeżeli tradycyjny katolik odpowie na pierwsze pytanie poprawnie, całkiem łatwo skonstatuje, iż nowa msza bez wątplenia stanowi niebezpieczeństwo dla jego wiary i że wskutek radykalnych zmian w offertorium i w samej konsekracji wątpliwym jest, czy w ogóle dokonuje się przeistoczenie.

W odpowiedzi na drugie pytanie tradycyjny katolik stwierdziłby właściwie, że dekrety *Vaticanum II* o wolności religijnej i ekumenizmie zostały potępione przez wcześniejszych papieży, a w szczególności przez papieża Piusa IX w *Syllabusie Błędów*.

Wreszcie na trzecie pytanie tradycyjny katolik odpowiedziałby z pewnością, że takie prawo w nowym kodeksie nie może być nigdy uważane za prawdziwą i wiążącą legislację, bo w przeciwnym razie sakramenty byłyby świętokradczo udzielane heretykom i schizmatykom.

Jakże właściwą była następująca refleksja Arcybiskupa Marcela Lefebvre'a napisana z okazji suspensy *a divinis* nałożonej na niego przez Pawła VI (29 czerwca 1976 r.):

"Kościół Soborowy jest Kościołem schizmatyckim, ponieważ oddalił się od Kościoła katolickiego, który był zawsze. Ma on swoje nowe dogmaty, swe nowe kapłaństwo, swe nowe instytucje, swój nowy kult, wszystko to już potępione przez Kościół w wielu oficjalnych i ostatecznych dokumentach.

Ten Kościół Soborowy jest schizmatycki, ponieważ obrał sobie jako podstawę swojego współczesniania zasady stojące w opozycji do zasad Kościoła katolickiego, takie jak: nowa koncepcja Mszy wyrażona w numerach 5 wprowadzenia do (dekretu) *Missale Romanum* i 7 jego pierwszego rozdziału, nadająca zgromadzeniu charakter kapłański, który nie może mu przysługiwać; podobnie jak naturalne – to znaczy Boskie – prawo każdej osoby i każdej grupy osób do wolności religijnej.

Prawo do wolności religijnej jest bluźniercze, zamierza ono zniszczyć przymioty Boga, Jego Majestat, Jego Chwałę, Jego Panowanie. Prawo to implikuje wolność sumienia, wolność myśli, i wszystkie te masońskie wolności.

Kościół, który zatwierdza takie błędy jest równocześnie schizmatycki i heretycki. Ten Soborowy Kościół nie jest zatem katolicki. W jakimkolwiek stopniu papież, biskupi, księża lub wierni przynależą do tego Nowego Kościoła, to oddzielają się sami od Kościoła katolickiego".

Niech tradycyjny katolik, szczególnie członkowie Bractwa Św. Piusa X, zapyta sam siebie, w jakich granicach papież, biskupi, księża i świeccy przynależeli do tego samego Kościoła, który jak zauważył arcybiskup Lefebvre, sam się odseparował od Kościoła katolickiego.

Franciszek-Bergoglio, podobnie jak Benedykt XVI i Jan Paweł II przed nim, był i jest gorliwym promotorem Soborowego Kościoła. Narzuca *on* msze według *Novus Ordo* i fałszywe nauczanie *Vaticanum II*. Podąża śladami Jana Pawła II, który promulgował nowy Kodeks Prawa Kanonicznego (w 1983 r.) i osobiście praktykował fałszywy ekumenizm i heretycki indyferentyzm religijny w Asyżu, we Włoszech 27 października 1986 r. przez ohydne zgromadzenie wszystkich fałszywych religii świata, których przedstawiciele modlili się do swoich fałszywych bożków o pokój na świecie!

W sposób tak nieprzyjemny jak tylko ten temat może być, tradycyjni katolicy stanęli przed strasznymi i palącymi pytaniami:

- Czy Kościół Soborowy jest Kościołem katolickim?
- Czy Franciszek-Bergoglio, jako głowa Kościoła Soborowego, jest prawdziwym papieżem?

Sedewakantysta bez wahania i wyraźnie powiedziałby *nie*.

Sądzić inaczej, odpowiadać twierdząco na powyższe pytania byłoby daniem do zrozumienia, iż Kościół katolicki zaniechał swojego celu, że Kościół Chrystusa nie jest nieomylny i niezniszczalny, że papież nie jest opoką na której Chrystus założył Swoj Kościół, iż nie spełnia się obietnica Chrystusa, iż będzie On ze Swoim Kościołem "przez wszystkie dni, aż do skończenia świata" (Mt. 28, 20) i że zabrakło szczególnej asystencji Ducha Świętego – są to wnioski do których tradycyjni katolik w żadnym wypadku nie mógłby dojść.

Należy mieć także wzgląd na następującą wypowiedź I Soboru Watykańskiego (1870 r.):

"Albowiem Ojcowie IV Soboru Konstantynopolitańskiego, idąc śladem swych poprzedników, głosili następujące wyznanie wiary: «Pierwszym warunkiem zbawienia jest przestrzeganie zasad prawdziwej wiary... A przecież nie można pominąć postanowienia Naszego Pana Jezusa Chrystusa, który mówi: ‘Ty jesteś Opoka i na tej opoce zbuduję mój Kościół’ (Mt. 16, 18) i słowa te znajdują potwierdzenie w faktach, gdyż **wiara katolicka zawsze była zachowana nieskalaną na Stolicy Apostolskiej i głoszona Święta Nauka**» (...) Wiedzieli doskonale, iż Stolica Piotrowa jest zawsze wolna od wszelkiego błędu, zgodnie z Boską obietnicą uczynioną przez Naszego Pana i Zbawcę głowie Swoich Apostołów: «A ja modliłem się za ciebie, by nie zabrakło ci wiary; a ty kiedyś, nawróciwszy się, utwierdzaj braci twoich» (Łk. 22, 32)".

Papież Leon XIII w swojej encyklice *Satis cognitum* nauczał, iż Urząd Nauczycielski Kościoła nigdy nie może być w błędzie:

"Gdyby (żywe Magisterium) mogło być w jakikolwiek sposób fałszywe powodowałoby to ewidentną sprzeczność, gdyż w takim wypadku to sam Bóg byłby autorem błędu".

Jak może tradycyjny katolik z jednej strony odrzucać Nową Mszę, heretyckie nauczanie *Vaticanum II* i *Nowy Kodeks Prawa Kanonicznego* (z 1983 r.), a z drugiej strony wciąż uznawać za papieża właśnie tę osobę, która oficjalnie promulguje i narzuca tego rodzaju błędy?

Należy wziąć pod uwagę jeszcze inną kwestię: czy wiara i rząd dla tradycyjnego katolika są takie same, jak dla Franciszka-Bergoglio i jego Koncyliarnego Kościoła?

Czy tradycyjni katolicy wyznają taką samą doktrynę jak Franciszek-Bergoglio i jego Soborowy Kościół, dotyczącą Nowej Mszy, fałszywego ekumenizmu i wolności religijnej?

Czy tradycyjni katolicy są podporządkowani lokalnej hierarchii i w ostatecznej instancji Rzymowi?

Czy tradycyjni katolicy są posłuszni dekretom Kościoła Soborowego?

Papież Pius XII w swojej encyklice o *Mistycznym Ciele Chrystusa* naucza:

"Z tego powodu ci, którzy są wzajemnie rozdzieleni wiarą lub kierownictwem, nie są w możności żyć w tak pojętym jednolitym Ciele, ani też w jednym jego Boskim Duchu".

Czy tradycyjni katolicy są zjednoczeni co do wiary i rządu z Kościołem Soborowym, czy też oddzieleni odeń?

Sedewakantysta uczciwie uznaje, iż jego wiara rzeczywiście nie jest taka sama jak wiara Franciszka-Bergoglio i jego Koncyliarnego Kościoła. Uznaje, iż nie jest obecnie podporządkowany i posłuszny Franciszkowi-Bergoglio.

Jako tradycyjny katolik sedewakantysta jest wierny całemu nauczaniu Kościoła katolickiego i je wyznaje, a to wyznanie prawdziwej wiary zawiera w sobie odrzucenie fałszywego nauczania *Vaticanum II* ("wszystko to już potępione przez Kościół w wielu oficjalnych i ostatecznych dokumentach" – Arcybiskup Marcel Lefebvre, 29 czerwca 1976 r.).

W czasie pierwszej modlitwy Kanonu Tradycyjnej Mszy św., która zaczyna się od słów "*Te igitur*" kapłan w normalnym czasie powinien wypowiadać zwrot: "*una cum papa nostro N.*" ("razem z papieżem naszym N."). Jakie znaczenie niesie ze sobą ten krótki zwrot – *una cum*, "wraz z"? Jedność w wierze, jedność w kierownictwie, jedność we Mszy i w Sakramentach – zjednoczony – oto jest znaczenie! Czy tradycyjny kapłan może uczciwie recytować w kanonie, iż jest *una cum* Franciszkiem-Bergoglio? W czym jest on *una cum* Franciszkiem-Bergoglio? W soborowym nauczaniu, w kierownictwie, w oficjalnej Nowej Mszy i w Sakramentach – czy jest on rzeczywiście *una cum*?

Jedną z ostatnich uwag na temat sedewakantyzmu jest sposób w jaki powikłały się te sprawy. Kiedy miało to miejsce? Jak to się stało? Jest to obszar na którym sedewakantyści różnią się między sobą.

Niektórzy utrzymują, iż papieskie elekcje były nieważne, bazując na bulli papieża Pawła IV z 1559 r. *Cum ex apostolatus*:

"Jeśli kiedykolwiek w jakimkolwiek to czasie okaże się, iż... Kapłan Rzymski odejdzie od wiary katolickiej, czy popadnie w jakąś herezję przed przyjęciem papiestwa, przyjęcie dokonane nawet przy jednomyślnej zgodzie wszystkich kardynałów jest nieistniejące, nieważne i brakujące; ani nie może być powiedziane, że stanie się ono ważnym, albo nie może być traktowane w żaden sposób jako prawowite i aby nie myślano, iż daje ono takim (którzy przyjęli Urząd papieski – przyp. tłumacza) jakąś władzę administrowania albo to w sprawach duchowych albo to doczesnych lecz wszystko powiedziane, uczynione, administrowane przez nich, pozbawione jest wszelkiej mocy i nie nakłada absolutnie żadnej władzy, czy prawa nad kimkolwiek. I niechaj tacy poprzez sam ten fakt (*eo ipso*) i bez wymaganego orzeczenia będą pozbawieni wszelkiej godności, stanowiska, zaszczytów, władzy czy prawa nad kimkolwiek".

Niektórzy sedewakantyści przytaczają kanon 188 nr 4 Kodeksu Prawa Kanonicznego (z 1917 r.):

"Wszystkie urzędy winny być opróżnione *ipso facto* (bez wymaganej deklaracji) przez milczącą rezygnację... nr 4: w wyniku publicznego odstępstwa od wiary katolickiej" (1).

Inni trzymają się opinii św. Roberta Bellarmina wyrażonej w *De Romano Pontifice* (rozdział XXX):

"Zatem piąta opinia (dotycząca heretyckiego papieża) jest prawdą; papież, który jest heretykiem przez ten fakt (*per se*) przestaje być papieżem i głową (Kościoła), tak jak przestaje przez ten fakt być chrześcijaninem (*sic*) i członkiem Ciała Kościoła. Jest to osąd wszystkich pierwszych Ojców, którzy uczą, że jawni heretycy tracą natychmiast wszelką jurysdykcję".

Papież Innocenty III cytowany przez teologa Billota (*Tractatus de Ecclesia Christi*, s. 610) stwierdził:

"Wiara wymaga, żebym miał Boga jako mojego jedyne sędziego w pozostałych grzechach, przez Kościół jednak mógłbym być osądzony za grzechy, które popełniłbym w sprawach wiary".

Dość powiedzieć, iż kwestie związane z Urzędem Papieża są niezwykle trudne, niemiłe i przerażające, jednak są one równocześnie zagadnieniami ważnymi i koniecznymi, których nie sposób unikać.

Konkludując należy odstawić na bok stereotyp mówiący, iż sedewakantysta odrzuca papieństwo, prymat albo Kościół katolicki. Przeciwnie, zajmuje takie stanowisko ponieważ wierzy w papieństwo, w prymat, w nieomylność i niezniszczalność Kościoła katolickiego, a odrzuca Franciszka-Bergoglio i jego Soborowy Kościół. Dla sedewakantysty Kościół katolicki nie może wykazywać braków i ich nie wykazywał.

Wielka apostazja przepowiedziana przez św. Pawła w Liście do Tesaloniczan ziściła się:

"Niechaj was nikt nie zwodzi żadnym sposobem, bo (dzień ten nie nadejdzie), dopóki pierwaj nie przyjdzie odstępstwo i nie ukaze się człowiek grzechu, syn zatracenia, który się sprzeciwia i wynosi nad wszystko, co zowią Bogiem, albo co odbiera cześć Boską, tak że zasiądzie w świątyni Bożej podając się za Boga... A wiecie, co go teraz powstrzymuje, dopóki nie będzie objawiony czasu swego. Albowiem tajemnica bezbożności już się dokonywa; tylko ten, co teraz powstrzymuje, niech powstrzymuje, aż będzie usunięty. A wtedy ukaze się on bezbożnik..." (II Tes. 2, 3-8).

Kim jest "ten, co teraz powstrzymuje... aż będzie usunięty; a wtedy ukaże się on bezbożnik"? Być może papież Leon XIII dał odpowiedź w swoim *Motu proprio* z 25 września 1888 r., kiedy pisał w inwokacji do św. Michała Archanioła:

"Ci niezwykle przebiegli wrogowie napełnili żalem i napoili goryczą Kościół, Oblubienicę Nieskałanego Baranka i położyli świętokradcze ręce na Jego najświętszych dobytках. W samym Świętym Miejscu, gdzie założony został Tron Św. Piotra i Tron Prawdy na oświecenie świata, wzniesli oni tron swojej ohydnej bezbożności, z nikczemnym zamiarem, że gdy uderzy się w pasterza, to owce się rozproszą".

Bp Mark A. Pivarunas CMRI

www.cmri.org/sedevac.htm

Z języka angielskiego tłumaczył Tomasz Niecikowski ^(a)

Przypisy:

(1) Oto oryginalny tekst kanonu 188 nr 4:

"Ob tacitam renuntiationem ab ipso iure admissam quaelibet officia vacant ipso facto et sine ulla declaratione, si clericus: (...) 4. A fide catholica publice defecerit".

(a) Artykuł powyższy ukazał się pierwotnie za życia Jana Pawła II i wtedy też został przetłumaczony na język polski. Obecnie w oryginale angielskim (dostępnym na stronie CMRI) jest nieco zmieniony uwzględniając kolejnych modernistycznych uzurpatorów, i do tej wersji przekład polski został częściowo dostosowany przez red. *Ultra montes*. ^(b)

(b) Por. 1) Bp Mark A. Pivarunas CMRI, a) [Kościół katolicki i jurysdykcja](#). b) [Odpowiedzi na zarzuty wobec stanowiska sedewakantystycznego](#). c) [Zapowiedź "kanonizacji" Jana Pawła II – człowieka, który odstąpił od wiary katolickiej łamiąc pierwsze przykazanie Dekalogu](#). d) [Vaticanum II "w świetle Tradycji"?](#) e) [O Przysiędze antymodernistycznej](#). f) [Czasy ostateczne a fałszywy ekumenizm](#). g) [Sede vacante. Rocznica śmierci papieża Piusa XII](#). h) [Ocena spotkań w Asyżu w 1986 i 2011](#). i) [Różnica między gorliwością misyjną świętego Patryka a duchem Vaticanum II](#). j) [Błędy doktrynalne "Dignitatis humanae"](#). k) [Wizyta antypapieża Franciszka w USA i "Synod o rodzinie" \(2015\)](#). l) [Długotrwały wakans Stolicy Apostolskiej. List do Ks. Peek odnośnie stanowiska teologicznego Zgromadzenia Maryi Niepokalanej Królowej \(CMRI\)](#). m) [Papiestwo](#). n) [Boskie Macierzyństwo Najświętszej Maryi Panny](#). o) [Cześć do Najświętszego Sakramentu u katolików i świętokradztwa modernistów](#). p) [Fatima, negocjacje FSSPX z modernistami i stanowisko arcybiskupa Lefebvre](#). q) [Fałszywa tolerancja i bluźnierstwo Franciszka I \(Jorge Bergoglio\)](#).

- 2) "The Reign of Mary", a) [Stanowisko teologiczne Zgromadzenia Maryi Niepokalanej Królowej \(CMRI\)](#). b) [Czy Franciszek jest prawdziwym papieżem? – dlaczego to ma znaczenie](#). c) [Modernistyczny Kościół: Nawracanie żydów niekonieczne](#).
- 3) Ks. Benedict Hughes, a) [A on znowu swoje! Bergoglio wywołuje zgorszenie wśród katolików nonszalanckim podejściem do małżeństwa](#). b) [Zaniechanie potępienia: Bergoglio zaniedbuje obowiązek potępienia zła](#). c) [Franciszek okazuje względy dla ruchu charyzmatycznego](#). d) [Farsa Vaticanum II. Rzetelna ocena soboru po pięćdziesięciu latach](#). e) [Neopapież – fałszywy papież](#). e) [Ciężkie zaniedbanie: Całkowita porażka soborowej hierarchii w egzekwowaniu norm moralnych](#). f) [Nowa encyklika: Bergoglio wykorzystuje koniunkturę na "zmiany klimatyczne"](#). g) [Nowa Religia Człowieka. Bergoglio propaguje naturalizm w "papieskich wideo-przesłaniach"](#). h) ["Papież" Franciszek kontra św. Franciszek. Haniebna karykatura Wielkiego Świętego](#). i) [Milczenie pasterzy](#). j) [Wielomówstwo. Dlaczego moderniści publikują takie rozwlekłe dokumenty?](#) k) [Papież Pius XII – w pięćdziesiątą rocznicę śmierci](#).
- 4) Patrick Henry Omlor, a) [Zbójecki Kościół. Część I](#). b) [Zbójecki Kościół. Część II](#). c) [Zbójecki Kościół. Część III](#). d) [Jan Paweł II Apostata](#). e) [Anna Katarzyna Emmerich o "nowym kościele"](#).
- 5) John Kenneth Weiskittel, a) [Wolnomularze a kościół soborowy](#). b) [Akta Bugniniego. Analiza przewrotu w Kościele](#). c) [Trzecie oko Wojtyły. Pielgrzymka Jana Pawła II do Indii](#). d) [Jan Paweł II i voodoo](#).
- 6) John Daly, a) [Nieprawdopodobny kryzys](#). b) [Długotrwały wakat Stolicy Apostolskiej w ujęciu księdza O'Reilly](#). c) [Arcybiskup Lefebvre a sedewakantyzm](#).
- 7) Ks. Dr Henryk Maria Pezzani, [Kodeks Świętego Katolickiego Kościoła Rzymskiego. Kanon 26. Zakazany jest wybór na Papieża tego, kto odstąpił od wiary katolickiej, heretyka lub schizmatyka; jeśli ktoś taki zostanie wybrany, wybór jest nieważny. \(Codex Sanctae Catholicae Romanae Ecclesiae. Can. 26. Devius a fide catholica, haereticus, vel schismaticus eligi prohibetur in Romanum Pontificem; si eligatur nulla est electio\)](#).
- 8) a) [Mały katechizm o Nieomyślności Najwyższego Pasterza](#). b) [Mały katechizm o Syllabusie](#).
- 9) Papież Pius XI, [Encyklika "Mortalium animos". O popieraniu prawdziwej jedności religii](#).
- 10) O. Maurycy Meschler SI, [Urząd nauczycielski w Kościele](#).
- 11) Ks. Ludwik Kösters SI, [Kościół wiary naszej](#).
- 12) Ks. Włodzimierz Piątkiewicz SI, [Mistyczne Ciało Chrystusa a charaktery sakramentalne. Studium dogmatyczne](#).
- 13) Ks. Jacek Tylka SI, a) [Dogmatyka katolicka](#). b) [Traktat o Kościele Chrystusowym](#). c) [O obojętności, czyli indyferentyzmie w rzeczach religii](#). d) [O własnościach religii](#). e) [O cnotach heroicznych](#).

14) Św. Cyprian, Biskup Kartaginy, [O jedności Kościoła katolickiego](#).

15) Henryk Hello, a) [Nowoczesne wolności w oświeceniu encyklik. Wolność sumienia – wolność wyznania – wolność prasy – wolność nauczania](#). b) [Syllabus w wieku XX](#).

16) O. Mikołaj Jamin OSB, a) [Myśli ściągające się do błędów tegoczesnych](#). b) [O jedności prawdziwej religii](#). c) [Poza Kościołem nie ma zbawienia](#). d) [Jezus Chrystus potępia tolerancyzm](#).

(Przypisy literowe i ilustracje od red. *Ultra montes*).

([HTM](#))

© *Ultra montes* (www.ultramontes.pl)

Cracovia MMXIII, MMXVIII, Kraków 2013, 2018